

Arrest

nr. 221 250 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 december 2018 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. NIKKELS, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 1 oktober 2014 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 27 maart 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoekster dient op 18 mei 2018 een tweede aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 14 november 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster op 20 november 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.05.2018 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Er worden loonfiches voorgelegd van [...] (januari-maart 2018) op naam van een derde, zijnde M.B. (zoon of stiefzoon van betrokkene).

Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015, arrest RvS nr. 235.265 dd. 28.06.2016 en arrest RvS nr. 236.022 dd. 06.10.2016).

Er werden geen enkel document voorgelegd met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

*"Art. 40ter §2, 2de lid Vreemdelingenwet stelt:
"..."*

Dat bestreden beslissing onterecht stelt dat verzoekster geen enkel document heeft voorgelegd met betrekking tot de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

Dat R.B., de Belgische referentiepersoon, maandelijks zijn pensioen ontvangt en dat hiervan bewijs werd neergelegd door verzoekster. Dat een pensioen niet valt onder de uitzonderingen die worden opgesomd in art. 40ter van de Vreemdelingenwet.

Dat bijgevolg onterecht geen rekening werd gehouden met de inkomsten verkregen uit het pensioen van de referentiepersoon bij de beoordeling van de bestaansmiddelen in de bestreden beslissing.

Dat art.40ter geschonden is.

Art. 3 Wet Motivering Bestuurshandeling stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motivering in de bestreden beslissing moet dus volledig zijn. Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen in het dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende. In casu werd er op geen enkele manier rekening gehouden met de pensioeninkomsten van de referentiepersoon. Verzoekster had hiervan nochtans stukken neergelegd.

Bijgevolg is er een schending van de formele motiveringsplicht en van art. 3 Wet Motivering Bestuurshandeling."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten¹.

Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt ten einde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen².

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

2. De bestreden beslissing werd in uitvoering van artikel 52, §4, 5e lid van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 genomen op basis van artikel 40ter, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980.

Het artikel 40ter, §2, eerste lid, stelt dat:

" [...]"

3. In de bestreden beslissing wordt omtrent de inkomsten van de referentiepersoon die ten aanzien van verzoekster het recht op gezinshereniging opent, gesteld dat overeenkomstig de bepalingen van artikel 40ter de loonfiches voorgelegd van [...] cvb op naam van een derde niet in overweging genomen kunnen worden als bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

Verzoekster voert een heel betoog aan dat verweerder op geen enkele manier met de pensioen-inkomsten van de referentiepersoon zou hebben gehouden.

Ter staving van haar aanvraag brengt verzoekster echter geen bewijs voor van inkomsten verkregen uit het pensioen. Verzoekster legt enkel loonfiches van [...] op naam van een derde neer.

Verweerder heeft dus, in tegendeel tot wat verzoekster aanvoert, wel rekening gehouden met de voorgelegde documenten.

Bovendien werden de door verzoekster opgeworpen elementen voorheen niet ter kennis gebracht van verweerder waardoor deze hiermede geen rekening kon houden.

Het is immers vaste rechtspraak dat de wettigheid van een administratief besluit wordt beoordeeld op basis van de elementen waarvan de administratieve overheid op het moment van het nemen van haar beslissing kennis had.

Verweester vraagt zich ten slotte af of verzoekster geen materiële fout heeft gemaakt in haar verzoekschrift in verband met het pensioen. [...]"

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

2.4. Verzoekster betoogt dat zij naar aanleiding van haar verblijfsaanvraag bewijzen heeft overgemaakt aangaande de pensioeninkomsten van de Belgische referentiepersoon. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing hierover niet motiveert. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat geen bewijzen aangaande de pensioeninkomsten werden overgemaakt, zodat hierover ook niet kon worden gemotiveerd.

2.5. Kernpunt in huidige discussie is aldus de vraag of de bewijzen aangaande de pensioeninkomsten van de Belgische referentiepersoon door verzoekster werden overgemaakt naar aanleiding van de verblijfsaanvraag.

2.6. Uit een lezing van het administratief dossier blijkt dat voormelde bewijzen van de pensioeninkomsten zich hierin niet bevinden. Evenwel dient de Raad op te merken dat er zich in het administratief dossier wel een afschrift bevindt van een e-mailbericht van 18 mei 2018 dat de diensten van de stad Antwerpen aan verweerder richten. Dit e-mailbericht, dat gewag maakt van 8 bijlagen, luidt als volgt:

"Hierbij bezorg ik u de bijlage 19/19ter van betrokkene, met bijlagen:

- Paspoort*
 - Betalingsbewijs*
 - Huwelijksakte*
 - Ziektekostenverzekering betrokkene en Belg (nog niet van de andere gezinsleden*
 - geregistreerd huurcontract*
 - bestaansmiddelen refpersoon (pensioen) en loonfiches zoon van ref.persoon"*
- (eigen onderlijning).*

2.7. Aldus kan uit het administratief dossier niet anders dan afgeleid worden dat verzoekster bewijsstukken heeft overgemaakt aangaande bestaansmiddelen van de referentiepersoon en dat het meer bepaald gaat over diens pensioen. Het enkele gegeven dat niet alle stukken waarvan de diensten van de stad Antwerpen in hun e-mailbericht gewag maken in het administratief dossier zijn opgenomen kan verzoekster niet worden tegengeworpen. Verzoekster kan niet het slachtoffer zijn van de wijze van samenstelling van het administratief dossier, dan wel van een eventuele nalatigheid van de gemeentelijke diensten om alle overgemaakte stukken aan verweerder over te maken. Aangezien zoals gezegd uit het administratief dossier niet anders dan afgeleid kan worden dat verzoekster een bewijsstuk aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (pensioen) heeft overgemaakt, koestert ze terecht de verwachting om een motivering hierover te vinden in de bestreden beslissing, quod non in casu. Het motief in de bestreden beslissing dat *"geen enkel document [werd] voorgelegd met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon"* is, gelet op het hierboven gestelde, geen afdoend motief.

2.8. Het verweer in de nota met opmerkingen, waarin wordt volhard dat geen bewijsstukken inzake de pensioeninkomsten van de Belgische referentiepersoon werden overgemaakt, kan – gelet op het voorgaande – niet worden aangenomen. Er blijkt niet dat verzoekster een materiële vergissing heeft gemaakt in haar verzoekschrift in verband met het pensioen, noch dat dit een element betreft dat verweerder voorheen niet er kennis werd gebracht. De Raad kan ook enkel maar vaststellen dat

verweerder, die nochtans kennis dient te hebben van de inhoud van het administratief dossier, geenszins enige verduidelijking verschaft aangaande het aan hem gerichte e-mailbericht van de diensten van de stad Antwerpen van 18 mei 2018, waarin uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van een bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

2.9. Gelet op bovenstaande, dient de Raad vast te stellen dat verzoekster terecht stelt dat de formele motiveringsplicht is geschonden.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA